

Arrest

nr. 238 318 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 2 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Italië.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

5. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, wordt erop gewezen dat bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. De vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een verzoeker om internationale bescherming naar Griekenland werd door de Raad verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. X).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming (in Italië) niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert en het M.S.S. arrest van het EHRM betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland terwijl verzoeker in Italië internationale bescherming werd toegekend, kan voormeld standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals in voorliggend geval Italië, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker levert evenwel geen dergelijk concreet bewijs.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Italië waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Italië is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Italië in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

6. Verzoekers algemeen betoog dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, en sociale voorzieningen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die

voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt met zijn algemeen betoog en het herhalen van zijn verklaringen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

7. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

8. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

9. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 2 juli 2020 stelt verzoekende partij dat zij “zich niet akkoord” kan “verklaren met deze beschikking om de volgende redenen:

Verzoekende partij is een alleenstaande vader en er was geen leven voor haar kinderen in Italië. Zij moesten zelfs bedelen om te kunnen overleven: p. 8 CGVS

Zij kreeg geen enkele (medische) hulp en kreeg geen enkele hulp toen haar kinderen werden misbruikt (p. 11 CGVS) De kinderen zijn volledig getraumatiseerd en kunnen onmogelijk terug keren naar Italië.

Dit is dus niet zomaar een blote bewering, doch wel een lot dat vele vluchtelingen in Italië moeten ondergaan.

De discriminatie en slechte behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen werd tevens vastgesteld én veroordeeld door de Commissaris van de mensenrechten: (...) (verzoekende partij citeert)

Racisme, discriminatie en geweld tegen vluchtelingen neemt meer en meer toe in Italië: (...) (citeert)

Dit zijn uiteraard geen "fait divers". Integendeel, het is één van de meest onmenselijke en vernederende zaken die een individu kan meemaken.

Het valt dan ook niet te begrijpen dat de beschikking dit zelfs niet au serieux lijkt te willen nemen.

Gezien al het voorgaande, kan verzoekende partij zich dan ook niet akkoord verklaren met de beschikking die haar vrees en relaas in twijfel trekt."

3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder (op het Commissariaat-generaal) afgelegde verklaringen en het verwijzen naar (algemene informatie betreffende) de algemene situatie in Italië, zonder echter daadwerkelijk concrete repliek te formuleren op de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond. Verzoekende partij laat na concrete en valabele argumenten bij te brengen die de grond in voormelde beschikking (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen) in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

3.2.2. Verzoekende partij herhaalt haar eerdere verklaringen, afgelegd ten aanzien van de commissaris-generaal, dat zij een alleenstaande vader is en er geen leven voor haar kinderen in Italië was, waar zij zelfs moesten bedelen om te kunnen overleven. Ze stelt opnieuw dat zij geen enkele (medische) hulp kreeg en evenmin enige hulp verkreeg toen haar kinderen werden misbruikt. Volgens verzoekende partij zijn haar kinderen volledig getraumatiseerd en kunnen ze onmogelijk terugkeren naar Italië.

Het door verzoekende partij louter verwijzen naar en herhalen van eerder afgelegde verklaringen is evenwel, net als het poneren van louter algemene beweringen, geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar concreet wordt vastgesteld:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van medische verzorging voor uw zoon (zie notities CGVS, p 12), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van onenigheid met de kerkelijke organisatie die voor uw kost en inwoon instond moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat

zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.
(eigen onderlijning)

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande. Waar zij in haar pleitnota op algemene wijze laat gelden dat zij in Italië moesten bedelen om te kunnen overleven, wijst de Raad erop dat uit verzoekende partij haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud nochtans blijkt dat zij in Italië, middels de hulp van een kerkelijke organisatie die haar aldaar begeleidde, gratis kon wonen en eten. Verzoekende partij haar huidige argumentatie strookt aldus niet met haar eerdere verklaringen en weet derhalve niet te overtuigen. Bovendien, zo zij dienaangaande af te rekenen had/zou hebben met bepaalde hindernissen of gebreken, maakt zij, net als met betrekking tot het door haar beweerde gebrek aan medische en andere hulp, niet *in concreto* aannemelijk dat zij enige poging heeft ondernomen om dit ergens aan te kaarten. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststelling dat zij, aan wie in Italië internationale bescherming werd toegekend, geen inspanningen heeft geleverd om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Italiaanse instanties. Ze toont het tegendeel niet aan.

3.2.3. Verzoekende partij verwijst voorts in haar pleitnota van 2 juli 2020 naar landeninformatie aangaande de (mensenrechten)situatie van en discriminatie en (driest) geweld jegens (erkende) vluchtelingen in Italië, doch de Raad merkt op dat landeninformatie op zich niet volstaat om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen, waar zij, zoals eerder werd vastgesteld, in gebreke blijft.

3.2.4. De Raad onderstreept dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat, *in casu* Italië, werd verleend, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak, waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer). Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, nu zij zich beperkt tot het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie en enkele algemene beweringen, zonder dit echter *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie aannemelijk te maken.

Uit de door verzoekende partij aangehaalde landeninformatie kan bovendien niet/nergens worden afgeleid dat de algemene situatie in Italië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals vermeld in voormelde rechtspraak is bereikt en waarin zij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.2.5. Waar verzoekende partij in haar pleitnota opwerpt dat het onbegrijpelijk is dat de beschikking haar (verklaringen en situatie) en de situatie in Italië, o.a. wat racisme, discriminatie en geweld ten aanzien van (al dan niet erkende) vluchtelingen betreft, zelfs niet au serieux lijkt te willen nemen, beperkt zij zich tot niets meer dan loutere algemene kritiek welke geenszins van aard is om aan de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond afbreuk te doen. Verzoekende partij gaat er met haar kritiek overigens aan voorbij dat haar verklaringen omtrent haar persoonlijke levensomstandigheden op zich niet in twijfel getrokken worden, doch dat na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel

van de elementen die voorliggen, zij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn.

3.2.6. Uit het betoog in de pleitnota kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië en blijft in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreft problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Evenmin heeft zij aangetoond dat zij Italië diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep kon doen of zou kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten, en kunnen er in hoofde van verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend kan stellen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 juni 2020 aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS